

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118203728
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3118203728.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., E. XX, o zaplatenie 1.815,21 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 05. novembra 2018, č.k. 18Csp/67/2018-38, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že právny predchodca žalobcu (VÚB, a.s.) uzavrel so žalovanou dňa 20.07.2010 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 3.780 eur. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Uviedol, že žalobca si pohľadávku pôvodného veriteľa uplatnil z titulu postúpenia pohľadávky. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či k postúpeniu pohľadávky VÚB, a.s. na žalobcu došlo zákonom predpokladaným spôsobom, teda platne a či je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný. Súd citoval ust. § 524 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, účinného v čase postúpenia pohľadávky a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by žalovaná s postúpením pohľadávky na žalobcu súhlasila a nepreukázal napriek výzve súdu ani to, že by právny predchodca žalobcu vôbec žalovanú vyzval na úhradu dlhu a táto napriek výzve dlh po dobu viac ako 90 dní neuhradila. Výzva na splnenie dlhu zaslaná bankou je pritom z hľadiska posúdenia platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky mimoriadne dôležitá. Rovnako je tak veľmi významné aj doručenie takejto výzvy dlžníkovi, nakoľko až keď sa takáto výzva dostane do sféry dispozície dlžníka a tento svoj dlh neuhradí a je tak v omeškaní so splnením dlhu po dobu viac ako 90 dní, až potom je pohľadávka banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilá na postúpenie. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom predpokladaných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky, možno konštatovať, že zmluva o postúpení pohľadávky, uzavretá dňa 16.11.2016 medzi VÚB, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom je neplatná. Následkom neplatnosti tejto zmluvy je absencia aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a uviedol, že v spore mala plný úspech žalovaná a patrilo by jej nárok na náhradu trov konania. Zo spisu jej však žiadne trovy nevyplynuli, preto jej súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že súd žalobe vyhovie a prizná mu aj nárok na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Uviedol, že on aktívnu legitímáciu preukázal predložením fotokópie oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 02.12.2016, ktoré bolo doporučenou zásielkou zaslané na poslednú známu adresu žalovanej. Aj jeho právny predchodca zaslal žalovanej výzvu na úhradu pohľadávky, ktorou ju vyzval na zaplatenie sumy, so zaplatením ktorej bola v omeškaní. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo/210/2001. Uviedol, že súdu predkladá výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s prísl. zo dňa 17.07.2013 s doručenkou obálkou, z ktorej je zrejmé, že výzva sa dostala do dispozície adresáta a ten mal možnosť sa s ňou oboznámiť. Uviedol, že ku dňu postúpenia pohľadávky bola žalovaná viac ako 90 dní v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, čím podľa neho boli splnené predpoklady uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zákon o bankách v tejto časti nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Ohľadne tohto názoru poukázal na právne závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005 zo dňa 29.04.2008. Podporne odkázal na právne závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/176/2017. Dodal, že správnym a náležitým zistením skutkového stavu, ako aj správnym právnym posúdením veci mal súd prvej inštancie dospieť k záveru, že mu v spore svedčí aktívna legitímácia.

3. K podanému odvolaniu sa žalovaná písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, pričom v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje a na zdôraznenie ich správnosti dodáva nasledovné:

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa VÚB, a.s., na žalobcu - nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu žalovanú vyzval na úhradu dlhu a táto napriek výzve dlh po dobu viac ako 90 dní neuhradila. Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvej inštancie plne stotožňuje.

6. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t.j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t.j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Obč. zák., ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. Súdna prax sa už odklonila od rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo/210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napr. z rozsudku NS SR sp. zn. 2Obo/40/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku NS SR sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

7. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie dodáva, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách môže byť banková pohľadávka alebo iba časť, ktorá je 1/ splatná (dospelé splátky), a to za predpokladu 2/ písomnej výzvy, po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

8. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalobca predložil iba oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 02.12.2016, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa VÚB, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi na žalobcu. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávku VÚB, a.s. bolo možné postúpiť na žalobcu a zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej podľa tvrdenia žalobcu nadobudol pohľadávku voči žalovanej, je preto potrebné považovať za neplatný právny úkon, pretože je v rozpore so zákonom. Záver súdu, že žalobca nepreukázal, že nadobudol platnú pohľadávku VÚB, a.s. voči žalovanej zo spotrebiteľského úveru zo dňa 20.07.2010, bol preto správny. Na základe uvedeného potom nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na uplatnenie predmetnej pohľadávky na súde.

9. Vzhľadom na vecne správny záver súdu prvej inštancie ohľadne nepreukázania vecnej aktívnej legitímácie žalobcu odvolací súd už nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu. Pokiaľ žalobca k odvolaniu pripojil výzvu právneho predchodcu na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 17.07.2013 a uvádzal nové skutkové tvrdenia, je potrebné uviesť, že s poukazom na ust. § 366 CSP, na tieto odvolací súd nemohol prihliadať, keďže ide o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré bolo možné uplatniť pred súdom prvej inštancie najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Odvolací súd v predmetnom spore nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov, uvedených v ust. § 366 CSP pre použitie novoty zo strany žalobcu v odvolacom konaní.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej, ktorá by mala nárok na ich náhradu, tento nepriznal, keďže jej preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. O výške týchto trov v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).